

[Kjær Rasmussen.]

dig var blevet afbrudt. Vi havde videre fundet det særdeles ønskeligt, om der samtidig var stillet forslag om optagelse af diplomatiske forbindelser med den provisoriske revolutionære regering i Sydvietnam.

Kai Moltke: Ved at høre debatten her kom jeg pludselig til at tænke på et udtryk, som bruges meget om Amerika, nemlig „det tavse flertal“. Nu må jeg tage forbehold med hensyn til ordet „tavse“; men der er ingen tvivl om, at der i denne sal findes et betydeligt flertal for at anerkende Hanoi, anerkende Nordvietnam, ud fra de almindelige folkeretlige præmisser. Men der er også et andet udtryk, som siger, at gradvis skal krigen i Sydvietnam vietnamiseres. Det vil sige, at det i virkeligheden er en krig, som hidtil ikke er blevet ført af sydvietnamesere, men af amerikanere. Det må igen betyde, at tiden må være inde til, at man, samtidig med at man anerkender Hanoi, også afbryder enhver forbindelse med et marionetstyre, som nu lader sig bruge til aggression i andre stater.

Jeg skal med glæde støtte hr. Gert Petersens forslag om at anerkende Hanoi i den nuværende situation. Lad os bare manifestere, at der er en stor fløj i det danske folketing, som er tilhænger af en sådan aktion, medens en del af det flertal herfor, som i virkeligheden eksisterer her i salen, foretrækker foreløbig at lade sig stille på ventepenge, indtil der kommer en gunstigere konjunktur inden for den regeringsalliance, de har indgået; og den udenrigspolitiske alliance, de er bundet til.

Begivenhederne i Cambodia — man diskuterede jo i går, om man skulle anerkende det ene eller det andet — understreger også, at man måske skulle være meget forsigtig med at anerkende og opretholde forbindelse med visse regimer. Cambodia er i dag dels besat af amerikanere, dels af sydvietnamesiske tropper, som ikke har kunnet klare sig hjemme, og endelig kalder man nu Thailand's tropper ind i landet. Jeg vil i forbindelse med det sidste henstille, at man, når sådanne tilstande udvikler sig, lader det få visse konsekvenser for u-landshjælpen. Et u-land bør ikke bruge sine ressourcer til at føre krig i et andet land; det må man drage

konsekvensen af ved fremtidig tildeling af midler til et land som Thailand.

Nu kunne man selvfølgelig tage en stor diskussion her i dag; men jeg tror, det rimeligste er at koncentrere sig om, at man ikke kan forstyrre nogle fredsforhandlinger, for dem har amerikanerne allerede ødelagt ved udvidet aggression. Man må i den givne situation manifestere, at store dele af det danske folketing har sympati for og vilje til solidaritet med kæmpende folk — og de, som ikke mener at kunne give udtryk for det, kan f. eks. tale om det på deres landsmøder, tale om det landet over. Det ville være rimeligt, om de nåede til en vis enhed i deres synspunkter, så vi ikke direkte stod over for skizofrene parter i denne debat.

Skovmand: Da sagen om anerkendelse af Nordvietnam sidste gang var til behandling her i folketinget, stemte jeg for, at Danmark skulle anerkende Nordvietnam. Jeg gjorde det af to grunde. Den ene var, at det var urimeligt, at Danmark, der i forvejen havde anerkendt den sydlige del af Vietnam, ikke havde anerkendt den nordlige. Den anden var, at en dansk anerkendelse af Nordvietnam i USA ville virke som en stærk tilkendegivelse af, at man fra det danske folketings side misbilligede den amerikanske krigsførelse i Vietnam.

Jeg mener stadig, disse to betragtninger er rigtige. Når jeg alligevel ikke i dag vil stemme for det af SF fremsatte ændringsforslag, skyldes det derfor ikke, at jeg har skiftet opfattelse i sagen. Jeg synes imidlertid, det er en væsentlig indrømmelse, udenrigsministeren giver, når han over for udvalget udtaler, at han vil tage tidspunktet for optagelse af diplomatiske forbindelser op med andre lande og særlig de nordiske lande. Hvis dette initiativ fra udenrigsministeren betyder, at f. eks. Norge og Danmark i fællesskab i nær fremtid vil anerkende Nordvietnam, mener jeg, det vil være et sådant fremskridt, at det berettiger til en kortvarig udsættelse af sagen.

Hvis det imidlertid ikke viser sig muligt at få andre vestlige lande til at anerkende Nordvietnam, må det være rigtigt, at Danmark på egen hånd anerkender denne stat, og i så fald vil jeg naturligvis stemme i overensstemmelse med denne opfattelse.